

Katherine Center scrie despre prăbușire,
înălțare și găsirea iubirii ca nimeni altcineva.

BRENÉ BROWN

FERICIREA PENTRU ÎNCEPĂTORI

KATHERINE CENTER

Traducere de Alina-Gabriela Rudeanu

*Pentru soțul meu, Gordon,
care mi-a fost alături în ultimii douăzeci de ani.
Mulțumesc pentru că mă faci să mă simt
atât de iubită.*

Capitolul 1

Dacă vreți să știți ce-nseamnă iadul pentru mine, duceți-mă la o petrecere unde nu cunosc pe nimeni. Dacă vreți să faceți lucrurile ca la carte, invitați o ditamai gașca de studenți beți. Și asigurați-vă că, fără excepție, toată lumea își va vărsa băutura pe mine. Nu-mi spuneți dinainte că mergem la o petrecere, ca să-mi fac apariția în pantaloni de trening și cu părul prins în două cozi. Și ca să fie treaba treabă, puneți-mi la subraț și o cușcă roz-bombon de transportat pisici. În care să fie o piticanie de teckeliță ofticată rău.

Sau, mai bine, nu faceți nimic din toate astea. Fiindcă altfel v-ați transforma în frate-meu, Duncan. Și credeți-mă, nu vreți să fiți Duncan.

Să vă povestesc ce trăsnaie a făcut de data asta. S-a oferit să aibă grijă de cățelușa mea, Pickle, cât sunt eu plecată trei săptămâni. I-am atras atenția că-i cam place să muște și că nu iubește în mod special oamenii. Sau câinii. Sau ființele vii, în general. Chiar și-așa, Duncan a jurat cu atâta foc că nu-l deranjează, încât, până la urmă, am zis OK, deși îl cunoșteam prea bine. A jurat că o să facă tot posibilul ca lui Pickle să nu-i lipsească nimic cât timp sunt eu plecată. Ba chiar a făcut mișto de mine, că o să aprindă o lumânare cu miros de carne ca s-o facă să se simtă ca acasă.

Am stabilit să i-o aduc pe Pickle cu o seară înainte de plecare, dar, până la data cu pricina, Duncan uitase cu totul de aranjamentul nostru, ca și cum nici nu s-ar fi pus vreodată problema. În schimb, îi venise ideea să invite la el „câțiva prieteni apropiați“. De băuturi se ocupa colegul lui de apartament, Jake, care inventase o chestie numită „Lambada“, în care punea un lichior de producție proprie, despre care jura că e suficient să-l *miroși* ca să ai parte de-o tăvăleală.

Brusc, în apartamentul lui de dimensiunea unui frigider se îngrămădeau o sută de oameni. Și eu eram printre ei.

Partea cea mai aiurea nu era că Duncan făcea mereu faze din astea. Ci că reușea mereu să mă prostească. Iar acum îi căzuse victimă și animalul meu de companie afectat emoțional.

Ca de fiecare dată, Duncan nu se zărea pe nicăieri.

M-am strecurat cu greu până în camera lui, dar nu era nimic acolo. Nu chiar nimic-nimic, adică erau chiloți murdari aruncați pe jos, cutii vechi de trei săptămâni cu resturi de mâncare chinezească și postere cu fete doar în bikini, dar nici urmă de Duncan. Într-un colț, mormanul de haine murdare trântite pe scaunul pliant pe care-l recuperase de la gunoi era mai înalt decât mine. O instalație de pom încurcată și nestrânsă de șase luni atârna de un cui amărât, sclipind intermitent, ca-n Vegas.

Mi-am croit drum până la patul nefăcut, am lăsat jos cușca lui Pickle și am ridicat capacul ca să văd ce face. Buza de sus îi stătea răsfrântă peste dinți. Urechile îi atârnav blege. Ochii mă acuzau de trădare.

– Nu vrei să stai aici, nu-i așa?

– Nu e chiar așa de rău, mi-a răspuns o voce din spate, luându-mă prin surprindere.

Era Jake, coleg de apartament, barman și prietenul cel mai bun al lui Duncan încă din clasa a zecea. Doar că nu l-am recunoscut din prima, și nu doar pentru că stătea într-un colț oarecum ascuns vederii. Ci pentru că arăta diferit – total diferit – față de cum era când îl văzusem ultima oară. Cât timp trecuse? Habar n-aveam. Suficient cât să se mai înalțe vreo treizeci

de centimetri, să se împlinească prin părțile care-i avantajează pe băieți, cum ar fi umerii și brațele, și să-și tragă o frizură care-l prindea de minune, cu țepi care i se adunau pe frunte. Știam că e el, normal că știam – doar că nu mai semăna aproape deloc cu tipul pe care mi-l imaginam în rarele ocazii când mă gândeam la el, așa că m-am trezit că-l întreb:

– Jake?

– Bună, Helen, a răspuns el, ridicând o mână în semn de salut.

– Ce faci acolo, te-ascunzi?

– Nu mă ascund, s-a încruntat el. Stau în locul nostru special.

– Locul vostru special?

– Mda, a spus, și s-a întors ca să-mi arate locul din spatele lui. Am transformat șifonierul în locul nostru special. Pentru jocuri, muzică. Mie, unul, îmi place să citesc aici.

– Tu și Duncan aveți un loc al vostru special?

– E grozav. Te simți ca-ntr-o navă spațială. Vrei să-l vezi?

M-am uitat cu subînțeles la el. *Pe bune?* Nu-mi plăcuse niciodată puștiul. Toate lucrurile care mă scoteau din minți la Duncan erau și mai insuportabile din cauza lui Jake. După ce l-a cunoscut pe Jake, Duncan a început să spele jumătate din vasele murdare, să-și facă jumătate din teme și să fumeze de două ori mai multă iarbă ca-nainte. Am sperat că n-o să mai țină legătura când au plecat la colegiu, dar, în schimb, ei au devenit colegi de apartament. De patru ani locuiau împreună. Și chiar dacă era prima vară după absolvire – deși Duncan nu absolvise –, ei încă trăiau ca niște idioți.

Se pare că Duncan nu avea timp să-și dea examenele, dar avusese timp să construiască un loc special spațial. Nu, nu voiam să-l văd. Nici gând.

Jake se uita fix la mine la fel cum făcea mereu când eram în aceeași cameră: cu gura ușor întredeschisă, de parcă nu m-ar fi privit pur și simplu, ci ar fi privit cumva *în mine*. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul lui, m-aș fi simțit flatată.

Trebuia să spun ceva:

– Te-ai tuns.

– Îhî, a încuviințat el din cap. Chiar așa, am înșfăcat o foarfecă și mi-am tăiat tot părul pe care-l țineam prins în coadă. Duncan îl ține într-un borcan de cafea și zice că e animalul nostru de companie.

Am tăcut amândoi cât timp Jake a continuat să încuviințeze din cap.

– L-ai tăiat în cinstea absolvirii? am rupt eu tăcerea într-un târziu.

– Nu, a răspuns el, de data asta negând din cap. S-a întâmplat în primul an de colegiu.

Am devenit brusc atentă.

– Te-ai tuns în anul întâi de colegiu? De-atunci nu ne-am mai văzut?

– O, da. O groază de timp.

Nu-mi aminteam de când nu-l mai văzusem. În niciun caz nu știam că renunțase la toată claiă aia de păr, că-și făcuse țepi și că acum arăta ca protagonistul brunet din *Speed Racer*. Se pare că uneori îți faci o imagine despre un om, și asta vezi când te uiți la el, oricât s-ar schimba.

– O fi de la ochelari, a sugerat el.

M-am încruntat.

– Ochelarii, a repetat el lovindu-i ușor. Îi am de anul trecut.

– A! Corect.

Mi-era tot mai clar – și probabil că și lui la fel – că nu mă uitasem niciodată cu atenție la el. N-aș fi putut să-l contrazic nici dacă ar fi insistat că toată viața lui umblase cu un petic pe ochi, ca pirații.

– Îmi plac.

– Zici că-s de pe vremea lui Nixon. Duncan a-nceput să mă strige Apollo 13.

Voilà! Frizură, ochelari de hipster și apariția misterioasă a tot soiul de mușchi. La urma urmei, trei e un număr magic.

– Ce să zic, e de-o mie de ori mai bine acum, am spus, ferindu-mi privirea.

– Mulțam.

Alt moment de tăcere.

– Îl cauți pe Duncan? m-a întrebat Jake apoi.

– Da, am răspuns, și mi-am adus din nou aminte cât de furioasă eram. A promis că are grijă de cățelușa mea.

– Ăla e un câine? a întrebat el mijind ochii în cușcă.

Pickle a mârâit.

De dincolo, muzica a părut să crească în intensitate.

– Ne-am înțeles să i-o aduc în seara asta. Duncan n-ar fi trebuit să dea o petrecere stil *Girls Gone Wild*.

– Probabil c-a uitat, s-a scuzat Jake încrețindu-și nasul.

– Firește c-a uitat. Vorbim de *Duncan*. Tocmai de-aia plec. Dar, mai întâi, vreau să-i mulțumesc din toată inima că m-a lăsat baltă. Din nou.

Jake a încuviințat, cu un gest de parcă m-ar fi înțeles perfect.

– La promis e maestru, la făcut efectiv, nu prea.

Am dat din cap, nevenindu-mi să cred cât de fraieră am fost.

– N-ar fi trebuit să accept.

– Da, doar că nu-i deloc ușor. Chiar e sincer când se oferă să ajute. Trebuie să te educi să-i refuzi ajutorul. Am și-un tatuaj cu chestia asta: REFUZĂ-I AJUTORUL LUI DUNCAN.

– Serios? l-am întrebat privindu-l cu capul ușor înclinat.

– Nu. Glumesc, a zâmbit el de parcă aș fi fost adorabilă.

Am oftat.

– Superbe cozile tale, apropo.

Chiar atunci Pickle a început să latre – zgomotos și insistent.

– Ai idee pe unde-i Duncan? l-am întrebat.

A dat din cap.

– E-n camera mea. De-asta am venit eu aici.

– De ce nu sunteți la petrecerea pe care *voi* ați pus-o la cale? l-am întrebat clătănând din cap nedumerită.

– Hm, a răspuns Jake, ridicând gânditor privirea în tavan. Păi, pe mine m-a prins cartea asta mișto pe care-o citesc, așa că am luat o pauză de la servit băuturi ca să văd ce se mai întâmplă, dar sunt sigur că Duncan are parte de ceva acțiune.

– Te rog, spune-mi că totul e o glumă, i-am zis, acoperindu-mi ochii cu mâna.

– Nope. După câte se pare, sunt sexilat.

Mi-am luat mâna de la ochi ca să-l pot privi.

– Așa se zice când ești exilat din camera ta pentru că altcineva face sex acolo.

– Știi ce-nseamnă sexilat. La fel se spunea și pe vremea când am făcut eu colegiul.

Jake a dat din cap că înțelege.

– Ce caută în camera ta?

Jake a făcut semn spre toate lucrurile din jurul nostru de parcă ar fi fost evident.

– N-ai cum s-aduci o fată aici.

Am scanat cu privirea posterele cu fete în bikini.

– Dar la tine în cameră e în regulă?

– Nivelul meu de împruțiciune e mai mic, a răspuns el ridicând din umeri.

Am oftat din nou. Nu m-aș fi dat în lături să-l întrerup pe Duncan de la aproape orice ar fi făcut în clipa aia, dar nu și dacă era vorba despre „ceva acțiune“.

– Poți să-i transmiți ceva din partea mea? l-am întrebat.

– Sigur. Orice.

– Spune-i că-i un idiot și să mă pupe-n fund.

Jack a dat din cap de parcă încerca să memoreze cuvintele.

– S-a făcut!

– Să nu uiți, i-am spus în timp ce mă aplecam să ridic cușca lui Pickle.

– N-o să uit, a răspuns Jake făcând un x peste inimă. Mai ales partea cu fundul tău.

Oare *flirta* cu mine? Eram cu zece ani mai mare! O asemenea aroganță ar fi meritat o privire de gheață. Dar, în cinstea noii sale frizuri, am lăsat să treacă de la mine.

Ajunsesem deja la ușă când a spus un lucru care m-a făcut să mă opresc în loc.

– Mersi că mă duci cu mașina, apropo.

M-am întors spre el, fără să-mi iau mâna de pe mânerul ușii.

– Ce-i cu mașina?

Jake a părut bulversat o clipă, apoi s-a încruntat.

– Mâine? Mă duci cu mașina?

– Îmi pare rău, dar mâine plec din oraș, așa că n-am cum să te duc nicăieri cu mașina.

Nu că altfel aș fi făcut-o. Când îl mai dusesem eu vreodată undeva cu mașina? Ce-o fi fost în capul lui?

– Știu. Te duci la Wyoming. Pe munte. La un curs de tehnici de supraviețuire în natură.

– Așa e, i-am spus, surprinsă că Duncan îi furnizase corect așa de multe detalii.

– Și eu merg la Wyoming mâine. Tot pe munte...

Și, atunci, spre groaza mea, am știut ce urma să spună.

– ...la același curs de tehnici de supraviețuire în natură.

Am lăsat-o jos pe Pickle.

– Scuze. Ce-ai spus?

– Mergem în același loc, a explicat el cu cel mai firesc ton din lume. Duncan a zis că nu te deranjează să mă iei și pe mine cu mașina.

N-avea nicio noimă. Ce treabă avea puștanul ăsta de Jake să se bage peste mine? Cum de îngăduise Universul așa ceva? Excursia asta era ceva ce făceam pentru mine, și de una singură. Unde mai pui că era vorba nici mai mult, nici mai puțin despre un curs Back Country Survival Company. Și toată lumea știe despre cursurile BCSC că sunt supersolicitante, invariabil epuizante și ocazional letale. În niciun caz nu era doar un moft pentru mine. O călătorie spirituală, asta trebuia să fie. Speranța că mă voi pune din nou pe picioare după cel mai oribil an – sau ani, șase la număr – din viața mea. Caraghiosul ăsta de prieten al lui Duncan n-avea ce să caute cu mine. Nu era invitat.

– Doar că treaba asta e ceva ce fac de una singură, i-am răspuns pe un ton degajat, cu vocea hipnotizantă care funcționa de fiecare dată cu elevii mei de clasa întâi.

– Păi, bine, dar sunt doisprezece oameni plus instructorul, deci nu prea o să fii singură.

OK, deci nu-i un copil de clasa întâi.

– *Singură, adică pe cont propriu.*

– Pe cont propriu împreună cu alți unsprezece oameni. Și cu mine.

Toată chestia asta era aiurea rău.

– Cum se face că mergi în excursia mea?

– Practic, *tu* ești cea care merge în excursia *mea*. De la mine a aflat Duncan, când i-am spus că merg eu.

Duncan. Era numai vina lui. Din nou. Ca de obicei.

– Dar n-a pomenit nimic de tine.

– Dacă nu mă-nșel, nu eram sigur că pot să merg atunci când te-ai înscris tu. Dar se pare că pot.

A ridicat din umeri, aparent încântat de idee.

Nu asta era planul.

Planul, așa cum îmi imaginasem în ultimele șase luni, era să merg cu mașina la Wyoming și să am parte de o aventură temerară cu câțiva străini, care nu doar să-mi schimbe total viața, ci toată personalitatea.

Planul era să mă aventurez singură în lume, s-o cuceresc și, la întoarcere, să afișez o versiune a mea mai dură și mai dată naibii.

Planul mă avea în vedere doar pe mine – și mai ales, dintre toți oamenii, nu-l punea la socoteală pe Jake.

– Îmi pare tare rău, i-am spus cu o expresie de regret pe chip, de parcă asta ar fi lămurit lucrurile, dar am aranjat să stau la bunica pe perioada cursului.

– Buni GiGi? Mă adoră.

– N-are cum. Eu sunt singura pe care-o iubește buni GiGi. Și, ocazional, pe Duncan.

– Ba da. Jur. Sun-o dacă nu mă crezi.

– N-o sun. Și mai am și altele de rezolvat. La întoarcere, trebuie să mă opresc la o petrecere de bar mitzvah, mă întâlnesc cu niște prieteni mai vechi.

– La băiatul iubitului tău din liceu și al prietenei tale cele mai bune din liceu, a dat el din cap a încuviințare. Corect? Ești sigură că vrei să mergi?

Am înghițit în sec. Puștiul ăsta știa mult prea multe detalii din viața mea.

– Da. Suntem prieteni pe Facebook mai nou, și am fost invitată. Plus că nu e sănătos să porți pică.

– Sunteți prieteni pe Facebook?

– Mda. Numai că eu nu intru niciodată pe Facebook.

Am clipit.

– De unde până unde știi toate lucrurile astea?

– De la Duncan, a răspuns ridicând din umeri. E în regulă. N-am nevoie să mă duci cu mașina la întoarcere. Doar la dus.

– Nu te-ntorci acasă?

– O să mă și-ntorc, la un moment dat. Dar mai întâi mă duc la Baja. Vreo patru zile, după ce e gata cursul BCSC. Iau avionul din Denver.

A făcut o pauză. Bănuiesc că aștepta să-l întreb de ce se duce la Baja. Nu l-am întreat.

– Am prins un post de asistent cercetător într-un studiu despre balene.

M-am holbat la el, fără altă reacție.

– O să mergem cu bărci de pescuit până în zonele în care se reproduc și o să le studiem tiparele de interacțiune cu oamenii.

– De ce? l-am întreat, cedând în fața curiozității.

– Fiindcă e fascinant.

– Serios?

– Da. Balenele înoată până în dreptul bărcilor – de bună-voie. Oamenii le mângâie ca pe animăluțele de companie.

– De ce?

S-a încruntat, de parcă nu-și imagina cum de-i puneam o asemenea întrebare. De parcă ar fi trebuit să pricep. Și chiar pricepeam. De ce-ai vrea să mângâi o balenă? *Pentru că balena își dorește s-o mângâi.*

– E megaintens. Oamenii plâng. E ca-n filme.

- Cum adică?
- Oamenii zic că experiența îi schimbă complet.
- Nu-nțeleg ce mare scofală e să mângâi o balenă.
- Ba-nțelegi, mi-a spus privindu-mă în ochi.
- Ba chiar nu-nțeleg, i-am răspuns susținându-i privirea.

După ce ne-am privit fix o vreme, a revenit la subiectul anterior, ca și cum scurta digresiune despre balene ar fi lămurit cumva chestiunea drumului cu mașina până la Wyoming.

- Deci doar la dus am nevoie să mă iei cu mașina. Nici n-o să simți că-s acolo. Dacă vrei, stau în spate. Sau te las să mă legi de suportul de bagaje de pe capotă. M-am gândit să pregătesc un playlist pentru drum, după care tot eu mi-am zis: „Nici gând, frate, știe ea mai bine ce muzică îi place“, așa că o să mă fac mic într-un colț și n-o să scot niciun sunet și-o să ascultăm ce vrei tu. Chiar și Carly Simon sau orice altce...

- Nu! am protestat, aproape strigând.

Am simțit un val abrupt de panică. Vorbeam despre viața mea aici și se făceau planuri fără consimțământul meu. Din nou.

- Uite ce e, nu știu ce ți-a spus sau ți-a promis Duncan, dar nu pot să te iau cu mașina, îmi pare rău. N-ai decât să pleci în altă excursie.

- Dar nu se dau banii înapoi.

Știam asta, desigur.

- Atunci ia autocarul. Sau ceva.

Jake s-a uitat atent la mine.

- OK. Nicio problemă.

Am răsuflat ușurată.

- Bun. Super! Ne vedem la Wyoming.

M-am aplecat ca să ridic cușca lui Pickle.

- Doar că... a mai spus el.

- Doar că ce? l-am întrebat, ridicându-mă tot cu mâna goală.

- Doar că stau cam prost cu banii. Nu cred că-mi ajung pentru biletul de autocar.

– Stai prost cu banii? am repetat, închizând ochii.

– Am cheltuit mai mult decât ne permiteam cu locul nostru special, a ridicat el din umeri.

Am aruncat o privire spre colțul cu pricina, ca să mai văd o dată locul cu ochii mei. După care m-am uitat din nou la el, întrebându-l din priviri: *Pe bune?*

– Nu te pot ajuta părinții tăi?

– Nu-l am decât pe tata.

– Și nu te poate ajuta?

– E în Texas, a zis el și a ridicat din umeri de parcă mi-ar fi zis că e pe Marte. Și nici nu știe că merg în excursia asta.

Mi-am pus mâinile în șolduri, în timp ce mintea mea căuta cu febrilitate o altă soluție. Orice soluție. Pickle schelălăia la picioarele mele.

– E-n regulă, a spus Jake. Îmi dau seama că nu ești OK cu ideea. O să fac autostopul.

– N-o să faci autostopul.

– Ba da, n-ar fi prima dată...

– N-o să faci autostopul, i-am repetat cu vocea de la școală și, preț de-o secundă – înainte să-mi dau seama că eram departe de realitate –, mi s-a părut că ieșisem învingătoare.

– OK, a ridicat el din umeri, o să merg cu tine cu mașina.

După care a zâmbit scurt și n-am putut să nu observ că face gropițe în obraji.

– Dacă insiști.

Capitolul 2

Sunt cam o mie șase sute zece virgulă nouă kilometri de la Boston până la Evanston. Poți să faci drumul ăsta într-o singură zi, dar o să fie o zi lungă. Cincisprezece ore, dacă e să ne luăm după Google.

Ăsta e motivul pentru care am vrut să pornesc devreme la drum, înainte de răsărit. Din același motiv, am vrut s-o las pe Pickle la Duncan în seara dinaintea plecării. Dacă ajungeam suficient de repede acasă, îmi rămânea destul timp să stau cu bunica. Cea care ne crescuse pe mine și pe Duncan după ce mama dispăruse din peisaj. Bunica mea grozavă care purta părul prins într-un coc, cu bețișoare chinezești înfipite în el, și pe care o adoram.

Însă, după toate cele întâmplate, am fost nevoită să aștept până se deschide la veterinar, ca s-o cazez pe Pickle.

Deși sunt puține lucrurile care-i plac lui Pickle în general, mersul la veterinar o aduce în prag de sinucidere. În timp ce-i făceam prefăcut voioasă cu mâna de la revedere, am simțit o împunsătură de regret la gândul că poate totuși ar fi fost mai bine s-o las cu Duncan. Exclus, însă. Habar n-avea ce câine norocos era. Petrecerea aia îi salvase viața, nici mai mult, nici mai puțin. Dacă aș fi lăsat-o cu Duncan, tot ce-aș fi găsit la întoarcere, după câteva săptămâni, ar fi fost o grămadă deshidratată

de blană și un frate derutat, care mi-ar fi spus în timp ce se scărpină în creștet: „Am crezut că doar e foarte tăcută.“

Întoarsă la mașină, mi-am dat seama că mă grăbisem așa de tare să parchez, că Subarul meu stătea într-o rână, cu o roată pe bordură. Cauciucul suspendat a fost primul lucru pe care l-am văzut în timp ce mă apropiam de mașină. Al doilea lucru pe care l-am văzut a fost Jake, stând chiar lângă roată, cu un pahar de cafea de la Starbucks în mână.

- Mișto ai parcat, mi-a spus în timp ce-mi întindea paharul.
- Ce-i cu tine aici?
- Am zis să câștigăm timp și să nu mai vii să mă iei de-acasă.
- Și dacă intervenea ceva și nu ne intersectam?
- N-am mai fi câștigat timp. Dar uite că ne-am potrivit.

L-am măsurat din cap până-n picioare: păr răvășit ca după o noapte agitată, pantaloni cu multe buzunare, fără curea, și un tricou neobișnuit de mulat, cu imprimeu cu Snoopy. Sacul și-l sprijinise de mașină.

- Ți-a fost teamă c-o șterg din oraș fără tine?
- Clar, a zâmbit el.
- M-a bătut gândul s-o fac.

A scotocit prin rucsac și a scos o carte cu o balenă pe copertă.

- O să citesc tot drumul. Nici n-o să știi că-s în mașină.

L-am privit scurt.

- Absolut.
- Ești gata să-i dăm bătaie?
- Nu tocmai, am răspuns, dar am descuiat oricum portiera.

L-am privit în timp ce-și îndesa rucsacul în portbagaj și m-am întrebat de unde a știut că eram la veterinar, dar apoi mi-am amintit de foile cu instrucțiuni pe care i le pregătisem lui Duncan pentru Pickle, în care era și o hartă cu locația veterinarului încercuită.

- Ți-a arătat Duncan instrucțiunile.
- Jake a încuviințat din cap și a trântit ușa din spate.
- Ești foarte meticuloasă.

Adevărat. Cinstit vorbind, chiar exagerasem de data asta. Foi cu indicații pentru veterinar. Foi cu indicații pentru Duncan. Mai multe detalii decât ar fi fost necesare. Am simțit un ghimpe de jenă care a anihilat pica pe care i-o purtam lui Duncan fiindcă mă obliga să fiu exagerat de meticuloasă.

– Când vine vorba de Duncan, da, sunt.

– Vrei să conduc eu?

– Nu.

Nu, nu voiam să conducă el. Dacă ar fi fost după mine, l-aș fi expediat în portbagaj, lângă rucsac, iar eu aș fi stat la volan, doar eu și muzica pe care o pregătisem pentru drum: Joni Mitchell, Nina Simone, Indigo Girls. Planul era să cânt cât mă țineau bojocii cu Annie Lennox și James Brown și toți ceilalți și să dau afară toată gama de emoții din repertoriul uman. Dacă aveam noroc, până ajungeam la Wyoming, mă eliberam de toate.

Sigur că n-aveam de gând să cânt din toți rărunchii de față cu Jake. Nu e genul de ipostază în care să fii văzut de un străin. Sau de un prieten al fratelui tău. I-am aruncat o privire. Nu eram deloc pregătită pentru un drum de o mie șase sute zece virgulă nouă kilometri fără muzică, în timp ce puștiul ăsta se juca jocuri video pe telefon.

Dar nu prea aveam încotro. Viața nu-ți oferă niciodată fix ce-ți dorești. Asta nu schimba cu nimic faptul că era vremea să pornim la drum. Ne-am pus centurile și am plecat.

– Așa deci, am spus în timp ce mă înscriam în trafic. Sunt o mie șase sute zece virgulă nouă kilometri până la Evanston.

– O mie șase sute zece *virgulă nouă*?

– Aproximativ. Google zice că durează cincisprezece ore și douăzeci și două de minute, i-am spus uitându-mă la ceasul de pe bord. Acum e 9:11 dimineața, mulțumită lui Duncan, așa că n-o să ajungem la timp pentru cină. Ar trebui să ajungem la bunica...

– După miezul nopții, a completat el.

– Corect, am oftat eu.

Oare ar fi trebuit s-o sun pe buni GiGi să-i spun să nu mă aștepte? Chiar dacă nu era genul care să se culce devreme, nici nu stătea trează până târziu.

– Fac pariu că ajungem la timp pentru cină. O cină târzie, în orice caz, a spus el, și se vedea că face niște calcule în minte. Google presupune că mergem cu o sută de kilometri la oră. Dar o să mergem cu cel puțin o sută treizeci sau o sută cincizeci.

– O sută cincisprezece, l-am corectat eu. Sau în funcție de limitările de viteză.

– Bun, a încuviințat el, continuând să calculeze. Tu o să conduci cu viteza legală, iar eu o să mă ocup de tot ce ne poate sălta media la o sută treizeci.

S-a întors și a verificat bancheta din spate.

– Dap. A avut dreptate Duncan când a zis c-o să iei snack-uri pentru drum.

Simțeam că sunt luată la mișto, doar că nu prea-mi dădeam seama pentru ce.

– Așadar, a continuat el, n-o să trebuiască să ne oprim ca să mâncăm, și asta înseamnă timp câștigat.

Și-a lăsat capul pe spate și-a făcut calculele, cu privirea în tavan.

– O sută treizeci de kilometri pe oră la o mie șase sute zece – virgulă nouă – înseamnă mai degrabă douăsprezece ore. Sau pe-acolo. Mai puțin chiar, dacă facem pipi în sticle.

– Fetele nu pot să facă pipi în sticle.

– Fac pariu că tu ai putea, mi-a spus mutându-și privirea la mine. Dac-ai încerca.

Era un compliment sau o insultă?

– Am și eu limitele mele, am protestat eu clătînând din cap. Refuz să fac pipi într-o sticlă.

– Mi se pare o limită cinstită, a încuviințat el.

– Dar restul planului, am continuat, ridicând scurt din umeri și dându-mi seama că avea dreptate, îmi place la nebunie.

– Mulțumesc, a spus el părând mulțumit de sine.

Carevasăzică avea o atitudine de tipul „putem s-o facem“. Carevasăzică îmi cumpărase un cappuccino. Carevasăzică era dispus să facă pipi într-o sticlă ca să ajungem la timp la buni. În plus: trebuia să recunosc că soarele matinal se insinua cu voioșie. Poate că, la urma urmelor, drumul n-avea să fie chiar așa oribil. Am ridicat paharul cu cafea și-am luat o gură fix în clipa în care s-a trezit să-mi mai servească o porție de conversație:

– Și zi așa. Cum e viața fără idiotul de bărbat-tu?

M-am înecat așa rău cu cafeaua, încât Jake a trebuit să-mi ia paharul din mână și cu mâna liberă să apuce volanul.

– Scuze, a spus el când mi-am revenit. Se pare că-i un subiect delicat.

– Nu, am ripostat eu, ștergându-mi sfidător ochii înlăcmați. Nu e un subiect delicat.

Și, ca să fiu și mai convingătoare, i-am vorbit pe una dintre vocile mele preferate de la școală – vocea lui Mary Poppins. Era vocea care sugera că orice problemă are o soluție, că, în adâncul ei, lumea este logică la modul perfect, reconfortant și plăcut și că, dacă ai grijă să adaugi o linguriță de zahăr în atitudine, n-ar fi exclus ca, într-o bună zi, să zbori pe deasupra Londrei agățat de mânerul umbrelei.

Vocea lui Mary Poppins era singura pe care o foloseam când vorbeam despre căsnicia mea eșuată, și am avut grijă să-mi îndrept și postura ca s-o livrez cum trebuie.

– Întâmplător, tipul cu care m-am măritat, am continuat eu, invocând-o atât de intens pe Julie Andrews, că eram cât pe ce să-mi însușesc și identitatea britanică, s-a transformat pe parcurs într-un alcoolic înverșunat. Atunci când problema lui a început să ne afecteze mariajul, i-am dat mai multe șanse să se redreseze. Din nefericire pentru toți cei implicați, pur și simplu n-a fost în stare.

Și, ca să închid subiectul, am luat cu succes o gură de cafea, mesajul subînțeles fiind: *Și cu asta, basta! Capitol încheiat! Iar acum, savurez o băutură fierbinte delicioasă.*

– Și deci ai divorțat.

– Am divorțat, am confirmat eu, omițând să adaug și: *După ce am avortat spontan, la treisprezece săptămâni de sarcină. În timp ce el umbla Dumnezeu știe pe unde.*

– Acum un an, a adăugat Jake, ca și cum mi-ar fi dat de înțeles că știe deja toate detaliile.

– Acum un an, am confirmat.

Aproape se făcea anul, iar eu eram OK acum. Oarecum.

– Și cum merge?

– Ce anume?

– Să fii single.

– Bine. Minunat, am răspuns, deși eram departe de a avea un statut atât de adorabil precum „single“. Eram doar singură.

– Ești OK? s-a încruntat el la mine.

– Sunt mereu OK.

– Nimeni nu-i mereu OK.

– Eu sunt.

Conversația asta era mai mult decât inutilă. Normal că nu eram OK – nu „mereu“, iar în ultima vreme nici „adesea“. Dar și dacă aș fi vrut să stau de vorbă cu cineva despre modurile infinite în care mă simțisem de-a dreptul distrusă în anul din urmă – ceea ce *nu* era deloc cazul –, Jake barmanul, inventatorul „poțiunii de iubire de contrabandă“, ar fi fost ultima persoană la care aș fi apelat.

Simțeam cum îmi scrutează chipul. Mi-am îndreptat și mai mult spatele. Mi-am ținut ochii la drum. Mi-am imaginat unghiul la care își ținea Julie Andrews bărbia ridicată și l-am reprodus întocmai.

– OK, a spus el într-un târziu, fără să fie convins, dar dispus s-o lase baltă. Dacă zici tu.

– Așa e, cum zic eu.

– Ființă mă-ntrebam dacă nu cumva vrei să te sinucizi.

– Să mă sinucid? m-am înecat eu.

– Ce-a fost în mintea ta? Să te înscrii la un curs BCSC?

– Nu știu, am clătinat eu din cap. Probabil ce-a fost și-n mintea ta.

– În niciun caz n-am avut același lucru în minte, a spus el cu tonul că i se părea o idee ridicolă, dar m-am făcut că nu bag de seamă.

– Vreau să fac ceva îndrăzneț. Vreau să fac ceva cu adevărat dificil. Vreau să-mi depășesc limitele.

– Sau poate că doar vrei să te sinucizi.

– Nu vreau să mă sinucid, i-am spus întorcându-mă să-l privesc.

– Oamenii mor mereu în călătoriile astea.

– Nu-i adevărat.

– Dintre toate aventurile în natură pe care puteai să le alegi, ai ales-o pe cea mai înfricoșătoare, cea mai necugetată, cea mai letală dintre toate. Cum numești asta?

– A fost ideea lui Duncan.

– Duncan a sugerat să te înscrii la *un* curs. Nu la cursul *ăsta*.

– Mi-a arătat broșura.

– Tu nu faci niciodată nimic din ce-ți sugerează Duncan, a protestat Jake. Ce-ți veni acum?

Avea dreptate. Doar că sugestia lui Duncan nu fusese factorul decisiv. Luasem hotărârea ulterior, după câteva nopți agitate, când dădusem peste un articol în revista *People* despre un tip care-și pierduse un picior în Afghanistan și căruia îi revenise pofta de viață după ce participase la cursul cu pricina. Cu un singur picior! Reușise – și se descurcase suficient de onorabil cât să câștige unul dintre prețioasele certificate oferite de organizatori, pe care nu le primeau decât participanții clasați pe primele trei poziții. Zile întregi mi-au răsunat în minte cuvintele din articol: „Eram pierdut, dar m-am regăsit.“

Eu eram pierdută? Teoretic, nu. Dar pierdusem ceva ce nici măcar nu eram în stare să formulez – și trecuse prea mult timp de-atunci. Ce șanse erau să regăsesc acel ceva în sălbăticia din Wyoming? Probabil zero. Dar trebuia să încep de undeva.

Nici Duncan nu credea că țin vreodată cont de sugestiile lui, asta-i clar. Când i-am spus că m-am înscris, s-a înecat surprins și neîncredător, apoi a încercat să mă facă să mă răzgândesc,

insistând că un astfel de curs nu e pentru cineva ca mine. După părerea lui, toată treaba nu era doar dusă la extrem, ci și un soi de înșelătorie. Și atrăgea cele mai rele specimene posibile. Asta pentru că excursioniștii înrăiți sunt experți și-și planifică drumețiile. BCSC era pentru aspiranții înrăiți, care nu vor să studieze terenul sau să cumpere echipamentul adecvat sau să se intereseze dinainte ce-i așteaptă – vor doar să se înscrie și să treacă la treabă. Lucru care nu-i făcea doar aventurieri, ci aventurieri indolenți.

M-am uitat la Jake.

– Și tu te-ai înscris.

– Eu merg cu tata în excursii cu cortul de când aveam trei ani. Am o groază de experiență. În plus, sunt organizat.

– Vrei să spui că eu nu sunt?

Și-a ridicat bărbia. Da. Asta voia să spună. Și avea dreptate.

– Am fost și eu cu cortul, am spus într-un târziu.

– Când?

– Am mers la Colorado cu iubitul meu din liceu.

– Nu se pune. Aia-i petrecere în pijamale. Fac pariu c-aiți mâncat sendvișuri cu pâine albă, unt de arahide și cremă de bezele.

– Ba nu! Am mâncat pastramă de vită uscată. Și biscuiți Oreo.

– Ideea e, a continuat Jake, că excursia asta e cu mult peste puterile tale.

– Mi-au acceptat cererea de înscriere.

– Asta pentru că nu le pasă dacă mori.

Adevărul e că au murit – sau, în cel mai bun caz, au fost mutilați – mai mulți oameni în excursii BCSC. Duncan căutase informația pe Google, în speranța c-o să aleg în schimb un curs Outward Bound – sau ceva mai zdravăn la cap și mai cumpătat. Eu îmi doream ceva mai nebunesc și mai nechibzuit. Voiam să uimesc pe toată lumea, inclusiv pe mine. Propria mea campanie de șoc și uimire.

– S-a schimbat conducerea între timp, am zis.

Un roman extraordinar de fermecător
și sincer despre o femeie care trebuie
să renunțe la viața pe care o duce
pentru a se putea reinventa.
Am citit cartea dintr-o suflare.

SARAH PEKKANEN

O cheamă Helen Carpenter, este o profesoară de treizeci și doi de ani divorțată recent, are un trecut dureros și un viitor obscur. Așa că ia hotărârea să plece într-o aventură din care puțini reușesc să scape teferi, într-un loc izolat, în munții sălbatici din Wyoming. Vrea să evadeze o vreme și să dea piept cu provocări și dificultăți care să o zguduie din temelii. Nu vrea o viață nouă, ci o Helen nouă.

Nimic nu iese însă așa cum se așteaptă. Helen nu e deloc pregătită pentru bășici la picioare, dormit la cort, trezit în zori și mers kilometri întregi pe teren accidentat, în condiții meteo dintre cele mai aprige. Și e cu atât mai puțin pregătită pentru dezastrul pe nume Jake, prietenul cel mai bun al fratelui ei și tovarăș de drum prin munții Absaroka.

Călătoria celor doi e o poveste care te va ține cu sufletul la gură la fiecare pagină, despre greutățile care ne dau viața peste cap și dragostea care ne călăuzește prin întuneric.

byblos

© Netflix 2026.
Imagine folosită
cu permisiune.

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-2227-9

9 786064 422279